

Srečni ljudje.

23. Kdo je najnesrečnejši ?

Mati vdova se je lepega jesenskega dne s svojim sinkom Lojzkom sprehajala po vrtu. Pogovarjala sta se, pa ne o veselih rečeh, ker so bili nedavno poprej pokopali dobrega očeta. Slednjič reče Lojzek: »Oh, ljudje morajo pa res zelo veliko trpeti na svetu. Povejte mi, draga mati, kdo pa je najnesrečnejši človek na zemlji?«

»Ej, Lojze, to bi pa vendar moral že zdavno vedeti,« odgovori mati. »Le pomisli nekoliko natančneje, pa se boš kmalu spomnil.«

Dolga vrsta nesrečnih ljudi se pomika dečku pred dušnimi očmi. »Aha,« vzklikne, »zdaj pa že imam. Menda bo ubogi berač, ki je daví prosil miloščine pri nas. Ves je bil strgan, živi le ob tem kar si izprosi, ker ne more delati. Tudi postelje nima in večkrat mora prenočiti pod milim nebom, če ne more dobiti prenočišča.«

»O ne,« odgovori mati smeñljaje se, »vkljub temu je lahko srečnejši kot najbogatejši mož, če je le zadovoljen z usodo, ki mu jo je odločil ljubi Bog. Bogastvo in čast še ne stori človeka srečnega.«

»No, potem bodo pa gotovo oni umobolni, ki smo jih ono nedeljo opazovali v blaznici. Ali pa oni dečki v bolnici, ki trpe tako velike bolečine; enemu so nogo odrezali, drugemu so celo v črevesu rano čistili in zdravili; mnogi morajo več mesecev ali celo več let ležati v postelji. O, to so gotovo najnesrečnejši ljudje.«

»Tudi le-ti niso,« odgovori mati. »Umobolni so sicer pomilovanja vredni, pa vendar niso najnesrečnejši, saj se niti ne zavedajo svoje nesreče in ne čutijo tako zelo svoje bridkosti. Tudi drugi bolniki niso tako nesrečni, kakor ti misliš, ker imajo upanje, upanje pa tolaži v trpljenju. Pa imajo tudi v sveti veri veliko

tolažbo, da potrpežljivo prenašajo svoje trpljenje. Saj vemo, da so bili svetniki celo veseli v največjih bolečinah.«

Deček zopet premišljuje in čez nekaj časa zakliče: »Zdaj pa že vem: ubogi jetniki so in pa zapuščene sirote!«

»Tudi ne,« odvrne mati. »Toda že vidim, da ti več ne pride na misel. Torej ti pa jaz povem: Najnesrečnejši človek na svetu je oni, ki najbolj žali Boga!«

Dragi čitatelj, zdaj nam pa tudi ti lahko poveš, kdo pa je najsrečnejši? No — kdo? — »Oni, ki Boga najbolj ljubi!« Gotovo, saj je Jezus sam rekel: »Blagor tistim, ki so lačni in žejni pravice, ker bodo nasičeni!«

Iz davnih dni.

Toliko lepega in zanimivega ni vedel in znal nihče povedati kot rajni Balantov oče, ki so jih lansko leto zanesli tja k cerkvi sv. Janeza.

V dolgih zimskih večerih so deda vabili vsekrižem k preji, da bi povedali kaj iz starih časov. Pa res ni bilo v celi vasi, in lahko rečem: v celi župniji človeka, ki bi bil toliko izkusil kot Balantov ded.

Kolikokrat sem kot otrok poslušal njihove pripovedi pod kostanjem za hišo, ali pod staro tepko v mehki travi na vrtu. Kakor bajka iz davnih dni donijo mi še sedaj besede dobrega starčka po ušesih.

Nekoč mi je pravil tole:

Bili so časi, ko so zasedli Francozje naše dežele. Dan na dan jih je bilo več, in vedno bolj so se jim umikali Avstrijci.

Najprej so si osvojili mesta, in od tod je šlo lahko dalje, saj kmetje se niso dosti upali upirati oboženim vojakom.

Slednjič so prišli novi gospodarji tudi v našo vas.